

νοῦ . . . Ἰησοῦς! Ἰησοῦς! ἀρμονικὴ φωνὴ ψάλλει τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς . . . ἡ φωνὴ αὐτὴ ἐν εἴδει αἰθερίων κύκλων διαχέεται παντοῦ καὶ ψάλλει τὸ τρυφερόν ὄνομα εἰς τὰ μελαγχολικὰ περίξ καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ εἰς τὰς αἰωνίους τὰς μεμακρυσμένας ὀπτασίας εἰκονίζει μίαν μεγάλην ἀνάμνησιν . . . αἰσθάνεται τις χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ τὴν μαγείαν τῆς λατρευτῆς, τῆς γλυκειᾶς ἀναμνήσεως τῆς μόνης ἐχούσης τὴν δύναμιν ν' ἀποσπᾷ τρυφερὰ δάκρυα . . . καὶ ὁ χρόνος φαίνεται νεώτερος κατὰ δεκαοκτῶ αἰῶνας! Ἡ ὀπτασία ὅλοεν ἐκπτύσσεται ἀνώμαλος, φευγαλέα, μὲ διάμεσα κενά, μὲ μελαίνας ὀπὰς ὡς ἐν ὄνειρῳ . . . ὁ Σταυρὸς ἐκεῖ πέραν εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις μὲ τοὺς μακροὺς βραχιόνάς του πολὺ ὑπερθεν τῆς κορυφῆς τοῦ Σινᾶ ὑψοῦται μέχρι τῶν νεφῶν καὶ παρατηρῶ μὲ αἰσθημα ἀνάμικτον τρυφερότητος καὶ αγωνίας τὴν μεμακρυσμένην ὀπτασίαν. Ἴδου καὶ αἱ γυναῖκες κλαίουσαι! . . . ὦ! Τὰ δάκρυα αὐτὰ τὰ ρέυσαντα εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ! δάκρυα ἀγάπης ἀνθρωπίνου πλήρη γηίνου τρυφερότητος!

Ἐκ τοῦ βάθους τῆς ἐρήμου εἰς τὰ ἀχανῆ τῶν νεφῶν ὕψη θεωμένη ἡ θεία τῆς ἀγάπης ὀπτασία εἶνε ἀνεκφράστως συγκινητικὴ! . . . οἱ ὀφθαλμοὶ θολοῦνται εἰς τελευταίαν πτῆσιν προσευχῆς, εἰς τελευταίαν λατρείαν ἀναμνήσεως, εἰς τοὺς πόδας Θεοῦ ἀγωνιῶντος ὡς ὁ τελευταῖος ἐξ ἡμῶν, εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἐκπνέοντος Σωτῆρος. . . .

Καὶ ἤδη εὐλογῶ τὴν βραχεῖαν αὐτὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀνεκτῆσα τὴν ἄφατον καὶ βαθεῖαν ἐλπίδα ἀναμένουσα, ἵνα τὸ μηδὲν ἀναφανῇ καὶ πάλιν θλιβερώτερον, μελανώτερον αὔριον.

Ἀλεξάνδρεια, 1899.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

Ἴα τρὸς

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ ἰσχὺς τοῦ πνεύματος δὲν ἀποκλείει τὴν θερμότητα τῆς καρδίας. Ἐὰν ὑπάρχη παρὰ πολλοῖς ἡ ἐναντία ἰδέα, αὕτη προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ πεπροικισμένοι δι' ὑπερόχου διανοίας, γνωρίζουν νὰ καταστέλλωσι τὰ πάθη των.